CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI

BILL GAZON

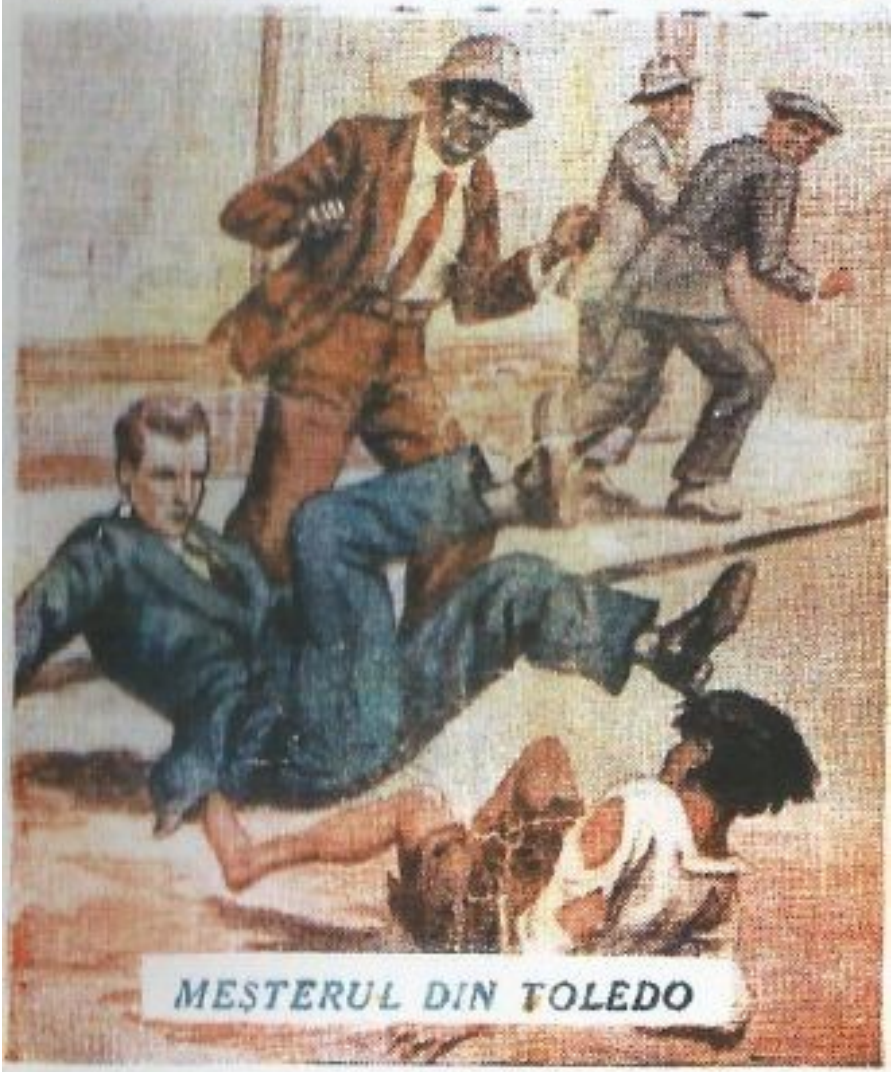

MEȘTERUL DIN TOLEDO

No. 41

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

MEŞTERUL DIN TOLEDO

Nr. 41

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nici o lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

Meşterul din Toledo

Capitolul 1

Atentat nereuşit

Călătoria dela Lisabona la Toledo e foarte lungă, parcurgând adesea pustietăţi nesfârşite, pe cari Spaniolii le denumesc „des- poblados”. Pe coline şi şirurile diferite de munţi, se văd ruinele cetăţilor maure cari dominau odată ţara.

Campania de liberare, ce a durat opt sute de ani, împotriva Maurilor, cari pătrunseseră din Africa de Nord, precum şi luptele violente dintre feluritele triburi şi nu în mică măsură devastările armatei de ocupaţie a lui Napoleon au despopulat sărăcit ţara. Pe lângă aceasta, emigrările în coloniile din America, izgonirea Evreilor, catacombele de victime ale inchiziţiei, numărul excesiv de mare al mănăstirilor şi clericilor fac parte din cauzele evidente ale scăderii populaţiei.

În general, Spania este o ţară rămasă înapoi cu secole

şi care face sforţări extraordinare ca să intre în ritmul vremii. Lângă ogoare, unde, în sate izolate, se întrebuinţează încă în cultura pământului, procedeie antideluviene, vezi în apropierea oraşelor cele mai noi maşini agricole.

Bill Gazon ajunse obosit şi îngheţat, cu credinciosul său prieten Sam, târziu după amiază, la Toledo. Era iarnă. Dârdâiau de frig şi se uitau, cu oarecare invidie, la oamenii de pe străzi, cari erau în paltoane.

Traseră la un mic han, unde Bill Gazon spera să se'ncălzească. Se văzu însă amar dezamăgit. Un foc slab pâlpâia în sobă. Afară de asta, trăgea pe uşi şi ferestre, cari se închideau prost.

După ce luară, în birt, o gustare, rămaseră încă un răstimp, împreună, în odaia tânărului.

— Vasăzică, suntem în Toledo, zise acesta. Reuşi-vom să ne ajungem scopul? Să sperăm că da. În orice caz, trebue din nou s'o pornim în căutat. Ne odihnim noaptea asta, iar de mâine începem.

După ce Negrul se duse în odaia sa, Bill Gazon rămase însă la sobă, fumând şi retrăind aievea cele întâmplate în ultimele zile.

Aruncă mucul de ţigară în sobă, se dezbrăcă şi se culcă. Trecu mult până, în sfârşit, să adoarmă.

Avu un vis teribil. Înşfăcat de zece namile uriaşe, trebui să se lupte, ca să-şi apere viaţa, tot lovind cu mâinile în dreapta şi'n stânga, svârcolindu-se în pat şi căzând, în cele din urmă, pe duşumea.

În acelaşi moment, răsună o împuşcătură şi glontele nimeri exact în locul unde, cu o clipă mai înainte, se aflase capul celui care dormea.

Cu căderea din pat» Bill Gazon se deşteptă. Se ridică încet şi şezu. Era foarte necăjit

Obosit de lungul drum şi îngheţat, se bucurâse că va putea dormi noaptea într'un pat ca lumea, şi iată că un vis idiot îi juca asemenea festă. Dar ce fuse asta? Parcă auzise o împuşcătură. Să fi fost doar o fantasmagorie?

Oricât îşi încordă mintea, nu-şi aminti însă să fi visat

împuşcături. Ciudat însă că în odaie mirosea a praf de puşcă şi încă de proastă calitate.

Dete din cap. De, cam caraghioşi Cine să fi tras? Strigoi? De sigur că s'a înşelat. Mirosul cel tare va fi provenind dela lemnele din foc. Las'că se şi răcise straşnic în odaie! Focul se stinsese. Doar cenuşa ce mai mocnea, iar la rămăşiţele unui buştean şerpuia o flacăre albăstruie, sticloasă, ale cărei reflexe tremurau pe duşumea.

Deodată, Bill Gazon împietri. Lângă sobă sta nemişcată o făptură omenească.

Cine era şi cum de ajunsese în odaie?

Nu găsea nicio explicaţie. Să fie doar o amăgire a nervilor săi iritaţi şi lua umbra vreunui obiect drept un om?

Rămase în aceeaşi poziţie, cătând ţintă spre obiectul nedefinit. La dracu'! îi se zdruncinaseră într'atâta nervii că o nălucă îşi putea bate joc de el?

Voi să se scoale, ca să se urce în pat, dar n'avu răgaz.

Necunoscutul ridicase un braţ. Într'o luciditate fulgerătoare, Bill Gazon se trânti repede jos, rostogolindu-se sub pat. Se auzi o a doua împuşcătură. Gloatele trecu pe lângă pat, înfigându-se în perete.

Bill Gazon căută, de sub pat, arma ce-o avea sub căpătâiu. După câteva dibuiri zadarnice, îţi găsi browning-ul.

Se uită la necunoscut şi-l văzu aplecându-se, ca să tragă sub pat. Nu mai şovăi deci şi apăsă pe trăgaciu.

Un revolver căzu cu sgomot la pământ. Necunoscutul păru să cadă cu capul înainte, apoi însă îşi înălţă bustul şi gemu. Va-săzică, era cu adevărat un om: un om ca toţi oamenii!

Bill Gazon se târî afară de sub pat. Nu fu bine pe picioare şi individul scoase un cuţit din brâu; nu putu însă face uz de el, căci tânărul îl şi înhăţase de braţ. O scurtă răsucire şi cuţitul căzu la pământ.

Căută să vadă obrazul agresorului. O mască neagră i-l acoperea.

Era să i-o smulgă de pe obraz, când răsună a patra

împuşcătură în noaptea aceasta, de astădată însă'n odaia cealaltă,

unde dormea Sam. Speriat, Bill Gazon se întoarse, ca şi cum s'ar fi putut uita prin perete în camera prietenului său negru.

Ţinând strâns cu o mână pe năvălitorul mascat, sta şi

trăgea cu urechea. De dincolo răsună un gemăt şi, imediat după aceea, parcă se rostogoli cineva pe duşumea. Nu se putea să fie decât Sam.

Lovi în bărbie pe adversarul care nu se mai apăra. Acesta se prăbuşi, horcăind. De grija prietenului său negru, tânărul nu se mai interesă de rănit, ci alergă în odaia lui Sam.

La uşă, se opri o clipă. Inima-i bătea cu tărie. Se sforţă să se liniştească, spre a putea înfrunta pe duşman.

Apăsă cu băgare de seamă clanţa. Nu calcă însă bine în odaia întunecoasă şi încasă un ghiont ce-l trânti la pământ. Ştia dela cine el

— Mă Sam, eşti un măgari Cine a tras şi ce s'a întâmplat?

— Uliu, tu eşti? Nu ştiu, – Îngână Negrul, surprins.

— Aprinde repede lumina! — porunci Bill Gazon.

Ce tâmpenie! Nu era de loc lumină electrică aci.

Tânărul încercă să străbată întunericul cu privirea. Nu văzu nimic; îţi încordă în schimb, auzul, dar n'auzii decât bombănitul Negrului, care-şi căuta prin buzunare chibrituri. Un cuier căzu la pământ, dar Sam părea că nici nu se sinchiseşte de vreun pericol, făcând un sgomot de parcă s'ar fi simţit în absolută siguranţă.

În sfârşit, lumina se aprinse. Cei doi prieteni se uitară prin cameră. Nu se vedea niciun străin.

— N'ai văzut cine a tras? Sau nu mi-ai putea spune dincotro a venit glontele? — voi Bill Gazon să ştie.

— Nu, – răspunse Negrul, după oarecare şovăire. Dormeam tun, dar m'a trezii împuşcătura şi, voind să sar din pat, speriat, căzui pe duşumea. N'am văzut pe nimeni şi, când s'a deschis uşa şi intraşi tu, mi s'a părut că e duşmanul şi te altoii.

— Când e vorba de altoială, eşti întotdeauna gata, parcă ai fi boxerul Joe Louis, care a învins pe Max Baer. Chestia e că s'a tras de câteva ori. În casă însă se vede că toată lumea doarme buştean. Nimeni n'a venit să se intereseze. Tu ai deschis fereastra ?

Şi Bill Gazon se apropiă de o fereastră care era larg

deschisă.

— Nu! — asigură Negrul.

— Şi nici n’ai gemut tu?

— Nu !

Şi Sam îşi privi, mirat prietenul.

— Cam straniu! Eu am auzit pe cineva gemând, – îşi vorbi Bill Gazon, uitându-se afară pe fereastră.

Odăile erau la parter şi, deşi la oarecare înălţime, dacă te suiai pe o muche de zid, puteai să priveşti înăuntru.

Bill Gazon clătină, îngândurat capul. Dacă cineva a deschis de afară fereastra şi a tras înăuntru, a făcut-o de prisos, căci patul era în altă direcţie şi, în întunericul ce domnea, în odaie, era esclus să nimerească.

Merse la a doua fereastră. Era închisă. Straniu că cel care trăsese venise la fereastra care nu era decât proptită, iar nu şi închisă. Dar de ce trăsese, pur şi simplu, în gol, în loc să facă ispravă cum trebue?

Tot umblând de colo până colo, călcă pe ceva. Se aplecă şi ridică obiectul.

— Ce-i aia? — întrebă Negrul,

— Un rest de artificii.

Şi Bill Gazon examină teaca de hârtie arsă., Deodată o aruncă şi alergă spre uşă, strigând prietenului său:

— Vino’n odaia mea! Adu şi chibriturile !

Negrul îl urmă, cu cele cerute, dar lângă uşă Bill Gazon îl opri, deschizând cu băgăre de seamă şi uitându-se atent înăuntru. Prudenţa-i era de prisos, căci în odaie nu se vedea nimeni.

Intră, urmat de Sam.

— Fă lumină, Samule!

Şi-şi rotiră ochii prin odaie. Bill Gazon se uită sub pat. Nu găsi nicio urmă a omului pe care-l rănise.

Privi la ferestre. Erau amândouă închise, dar la una ivărul era dat de o parte, aşa că puteai perfect s’o deschizi de afară.

Şezu pe pat şi fluieri printre dinţi.

— Atentat minunat înjghebat. Atâta însă că indivizii

n’aveau în calculele lor visul şi căderea mea din pat.

— Ce indivizi? — se interesă Negrul.

— Aceia dintre cari unul s’a căţărat aci înăuntru şi a voit să mă împuşte. Ridicaseră ivărul dela fereastră sau vreun complice de pe aci o făcuse, aşa ca ei s’o poată deschide uşor de afară. Vizita aceasta nocturnă mă privea, în fond, pe mine. Faptul că au pus să se înlăture ivărul şi la o fereastră din odaia ta dovedeşte numai cu câtă prudenţă şi chibzuinţă au procedat. După ce eu am lovit pe agresor pe braţ şi i-am smuls cuţitul, aşa că era dezarmat, altul a descărcat o pocnitoare în odaia ta şi, în acelaşi timp, a gemut, ca să mă inducă în eroare. Stratagema i-a reuşit. Eu am luat detunătura drept împuşcătură şi te-am crezut în pericol. Şi, pe când noi cotrobăiam la tine, omul dispăru, cu ajutorul complicelui. Chiar dacă n’au putut înregistra niciun succes, totuşi au lucrat cu dibăcie.

— Dar, cine or fi şi ce au vrut cu tine? întrebă Negrul, care ascultase cu atenţiune.

— De la’nceput am socotit că nu e locul să-ţi spun. Au fost duşmanii noştri sau presupun că tipi plătiţi de ei, căci agresorul purta o mască neagră. În orice caz, Japonezii ştiu că suntem iar după ei. Să luam măsuri ca să ne lase în pace noaptea asta! Du-te, deci, înapoi în odaia ta, fă o cercetare amănunţită, închide bine ferestrele, uşa de asemeni, dar lasă cheia în broască şi cearcă să dormi. Am impresia că mâine o să avem straşnic de lucru.

Cum ieşi Negrul, Bill Gazon voi şi el să se trântească în pat. Găsi însă pe pernă un bileţel:

Nu uita avertismentul nostru!

Bill Gazon râse.

Stinse lumina şi se culcă, în speranţa că va putea dormi câteva ceasuri, neturburat.

CAPITOLUL 2
Giuvaergiu suspect

— Domnişoară Gazon !

Şi baronul de Nagatey, şeful bandei Japoneze, îşi vâri capul pe uşa lntredeschisă a camerei dela hotelul din Toledo, unde tânăra se întreţinea cu prietena ei. Ivanovna Barrow. Amândouă se'ntoarseră spre uşă şi-l priviră întrebătoare.

Baronul intră de tot şi salută zâmbind.

— Scuzaţi-mă, domnişoarelor, că intru aşa, pe nepusă masă, dar vă aduc o ştire îmbucurătoare. Aţi auzit de faimoasele giu- vaieruri lucrate în Toledo. Ei bine, eu am chemat aci pe unul din meşterii acestei bresle onorabile, cu câteva bijuterii, şi nădăjduiesc că vă veţi putea alege câteva. Fiţi bune, vă rog, şi poftiţi cu mine!

Fetele se sculară şi însoţiră pe baron în camera lui, unde un giuvaiergiu îţi expusese pe masă mărfurile. Thea Gazon şi prietena ei examinară diferitele agrafe, broşe şi brăţări, schimbând cu prilejul acesta, câte-o glumă, două.

— Alegeţi, vă rog, ceva. M'ar bucura să depun la picioarele dumneavoastră câteva suveniruri din Toledo, – le îndemna baronul.

— Sunt foarte frumoase, dar nu ştiu cum, nu găsesc în nimic plăcere. Nostalgia, precum şi dorul de mama şi fratele meu Bill mă apasă, impiedicându-mă să fiu veselă, – zise Thea Gazon, - punând pe masă brăţara pe care tocmai o admirase.

— ~ Nu trebue să te descurajezi, domnişoară Thea. Nu las nimic neîncercat ca să găsesc pe venerata dumitale mamă, chiar din motivul că aş avea să-ţi pun atunci o întrebare vitală pentru mine, căci nu vrei să mă asculţi mai înainte. Ai încredere în mine şi sforţările mele în direcţia aceasta! Fii, te rog, acum, iarăşi veselă! De mult nu te-am mai văzut senină.

— Şi, cu toate protestările fetelor, baronul cumpără,

pentru ele, un teanc de bijuterii. Thea Gazon ajută meşterului, care-şi ţinea mâna dreaptă într'un bandaj, să-şi împacheteze celelalte într'o geantă.

— Eşti rănit şi de sigur că nu mai poţi lucra? — întrebă ea, compătimitoare, pe giuvaiergiu, care era, de fapt, un tip foarte morocănos.

— Da, seniorita. Un accident, dar sper să mă pot în curând servi iar de braţul meu, – răspunse el încet.

Baronul fiind chemat afară, Thea se uită lung la om, ca şi cum ar fi voit să-i citească în suflet şi a se convinge dacă-i poate acorda încredere.

— Spune, meştere: ai vrea să-mi faci un serviciu, dacă te-aş răsplăti bine? — îl întrebă ea, cu oarecare ezitare.

Giuvaiergiul o privi cu coada ochiului şi păru să stea, un moment, pe gânduri.

— Desigur, seniorita ! Orişicum, nu pot lucra acum, aşa că am timp.

Thea Gazon se uită întrebătoare la prietena sa Ivanovna. Aceasta însă dete din umeri. Sora lui Bill scoase, atunci, din rochie scrisoare închisă şi o întinse omului.

— Promite-mi, meştere, că vei transmite scrisoarea aceasta urgent la consulatul norvegian, dar nimeni să nu afle ceva. M'ai înţeles ? Nimeni! Uite douăzeci de peseta pentru dumneata. Vin eu pe la dumneata şi-ţi îndoiesc suma. Dă-mi însă cuvântul dumitale, că nu vei arăta altcuiva scrisoarea !

— Voiu ţine seamă de dorinţa dumneavoastră, seniorita.

Şi giuvaergiul se înclină. Dacă Thea Gazon ar fi văzut, în acest moment, sclipirea din ochii lui, i-ar fi luat înapoi scrisoarea. Îl crezu însă pe cuvânt şi ieşi cu prietena ei şi cu bijuteriile cumpărate.

Puţin după aceea, reintră baronul, care ascultă, un răstimp, la uşă, până auzi că cele două fete s'au întors în camera lor. Apoi, se apropiă de birou şi bătu, nervos, cu un creion în masă.

Deodată, se 'ntoarse către giuvaiergiul care încă aştepta.

— De ce nu ţi-a reuşit lovitura de azi noapte? Doar era totul pregătit cu cea mai mare amănunţime.

Cel interpelat se strâmbă şi scrâşni din dinţi:

— Are pe dracu'n el păcătosul ăla! Am fost vesel că i-am scăpat din ghiare. Banii dumneavoastră nu valorează cât braţul meu. Ar fi trebuit să-mi spuneţi cu ce tip am de-a face. Dacă ultimul vicleşug n'ar fi izbutit, apoi mă curăţam.

— Nu vorbi aşa tare! — îl îndemnă Japonezul, prinzând să se plimbe prin cameră. Trebuia să ocheşti mai bine. Dar să nu ne certăm pentru asta! Fireşte, măresc răsplata! (adaogă el repede, văzând că giuvaiergiul vrea să-l contrazică). Trebue să punem altceva la cale, căci puşlamaua o să mă caute. Rămâi, deocamdată, în atelierul dumitale şi, dacă, întâmplător, vine pe la dumneata, caută de-l mai chiămă odată, sub un pretext oarecare, în casa dumitale. M'ai înţeles!

Giuvaiergiul făcu un gest afirmativ. Apoi, scoase din buzunar scrisoarea ce i-o dăduse Thea Gazon şi zise batjocoritor: Seniorita mi-a dat scrisoarea asta ca s'o transmit în secret.

Japonezul o înhaţă, citi adresa şi o vâri în buzunar.

— Las'că am eu grijă de ea şi, dacă te întreabă…

— Îi spun că s'a făcut, – întrerupse giuvaergiul, încasând, încântat, bancnotele ce-i le oferise Japonezul.

Acesta se apropie de el şi amândoi vorbiră câtva timp în şoaptă. După aceea, giuvaiergiul plecă.

Casa unde locuia cu unica-i fiică era în cartierul cel mai vechiu din Toledo. Ajungând Ia atelier, îşi chemă copila şi o trimise la nişte rude dela ţară, cu o treabă oarecare.

Nu se depărta ea bine şi, încuiându-se, se apucă, zelos, de anumite pregătiri, cari s'ar fi părut inexplicabile unui neştiutor.

După două ceasuri de activitate febrilă, deschise iarăşi uşa şi se aşează în atelier lângă fereastră, începând să repare o statuetă de aur, reprezentând pe Buda. De cum un curios se oprea la fereastră, ridica ochii, dar imediat se

reapuca de lucru, deşi n’avea nimic de reparat la acea statuetă.

Japonezul e înhăţă, citi adresa şi o vări în buzunar. (Vezi pagina 20)

CAPITOLUL 3
În beciu

Soarele lucea în obrazul lui Bill Gazon, când acesta se deşteptă. Se frecă la ochi şi sări din pat. Putuse dormi, nestânjenit, tot restul nopţii, ba chiar şi o parte din zi.

Zori cu îmbrăcatul, după care ciocăni la uşa lui Sam, căruia nu-i venea să se dea jos din pat.

— În picioare, Sam, în picioare! Avem azi o groază de treabă.

De după uşă se auzi un mormăit şi Bill Gazon înţelese că Negrul s'a sculat. Nu-l aşteptă însă, ci se duse în birt. Peste câteva minute veni şi Sam, cu o foame de lup.

— Am dormit deajuns. Ne-am scos din capete. Acum, e vorba şi găsim pe duşmanii noştri, După incidentul de azi-noapte, e în afară de orice îndoială că sunt în Toledo, dar n'o să-i găsim aşa de uşor, căci ştiu că suntem aci şi-şi vor lua măsurile cuvenite.

Peste puţin, porniră în hoinăreală prin oraşul atât de minunat, ale cărui podoabe cele mai frumoase le formează construcţiile de o vechime seculară. Prăvăliile moderne fac, din cauza aceasta, un efect umoristic, nepotrivindu-se la decor.

Pe Bill Gazon însă nu-l interesau clădirile, întreaga-i atenţiune îndreptându-se asupra pietonilor.

În preajma Poştei văzu doi Japonezi. Se opri un moment, surpris. Apoi, luând de braţ pe prietenul său negru, li zise:

— Uite-I !

Japonezii însă trebue să-i fi văzut de departe, căci o rupseră la fugă. Bill Gazon alergă după ei, urmat de Sam, sperând să-i ajungă sau să le afle vizuina.

Deodată, se împletici, căzu cu capul înainte, întinzându-se pe stradă cât era el de lat. Negrul, care venea fuga după el, îşi stăvili goana şi cât pe-aci să

alunece, în sforţarea ce făcu de a se opri, şi apoi, ajută prietenului său să se ridice.

Acesta căută să vadă care fuse piedica de-l trântise jos. Era un puiu du Ţigan, care-i alergase între picioare şi căzuse şi el, dar se sculase repede şi o luase la sănătoasa, râzând.

Între acestea, Japonezii dispăruseră dinaintea privirilor celor doi prieteni şi, oricât se siliră aceştia să-i regăsească, nu-i mai putură nicăeri zări.

— Păcătoşii ăştia galbeni au nişte idei trăznite, - zise Bill Gazon

— Ei cum asta? se arătă nedumerit Negrul.

- Mă Sam, ţi-am spus de atâtea ori că eşti un măgar. Adică-ţi închipuieşti tu că Ţigănuşul ăla s'a vârât aşa de geaba între picioarele mele, sau că a fost doar un simplu accident de circulaţie? În cazul ăsta, eşti foarte greşit. Japonezii l-au plătit ca să-mi puie piedică, ca astfel, ei să aibă timp să dispară.

În sfârşit, ajunseră în cartierul cel mai vechiu. Bill Gazon se opri în faţa unei căsuţe, uitându-se curios în atelierul unui giuvaiergiu.

Meşterul şedea lângă fereastră, cu o statuetă de aur reprezentând pe Buda, la care voia, parcă, să repare ceva. Dar ce să caute Buda ăsta în Spania cea atât de riguros catolică? Faptul trezi interesul tânărului.

— Ia stai puţin, Sam, să intrăm şi să încercăm să aflăm dela cine a primit meşterul pe Buda ăsta, despre care, de sigur, nu prea ştie multe. De, poate ne dă vreo informaţie care să ne folosească !

Şi intrară în atelier. Meşterul puse de o parte lucrul şi-i întrebă ce doresc. Bill Gazon observă abia acum că omul îşi ţinea mâna dreaptă într'un bandaj şi o bănuială stranie îl copleşi.

Se uită în ochii meşterului şi-i se păru că a mai văzut odată scânteierea aceasta sinistră. Nu-şi putea însă aminti unde.

Se smulse însă din sfera sa de gânduri, căci meşterul îl întreba pentru a doua oară ce doreşte.

— Aş vrea să am o agrafă mică pentru o domnişoară, – zise el în sfârşit.

Giuvaiergiul îi aduse câteva din cari să-şi aleagă. Bill Gazon se prefăcea că-şi caută una, dar în realitate se uita mereu la Buda. Nu se'nşelase. Era aur veritabil.

— E de vânzare statueta asta? — întrebă el, manevrând cu băgare de seamă spre ţelul său.

Giuvaiergiul simulă întâi că n'a auzit, aşa că Bill Gazon trebui să-l întrebe înc'odată. Meşterul îi întinse obiectul.

— Mi-a dat-o un client japonez ca s'o repar. Nu ştiu dacă vrea s'o vândă.

Mâna lui Bill Gazon tremura puţin, deşi se sforţa să nu se observe. Şi pe când sta şi examina statueta, mintea-i lucra febril. Stăpânul ei nu putea fi decât unul din duşmanii săi.

Poate că datorită acestei întâmplări, ar putea da de răpitorii surorii sale. Trebuia însă să procedeze în aşa fel ea să nu stârnească nicio bănuială.

Înapoiă meşterului statueta şi zise cu un ton ce se sili să şi-l facă indiferent:

— Sunt mare amator de asemenea lucruri şi aş cumpăra-o cu plăcere, dacă ar fi de vânzare. Poate vorbeşti dumneata cu Japonezul.

Meşterul făcu un gest afirmativ şi puse jos statueta, la locul ei.

— Dacă voiţi să reveniţi astă seară, vorbesc eu cu clientul meu. Fireşte că va trebui să-mi daţi şi mie o mică remiză.

— Negreşit. Viu, vasăzică, înc'odată, seara, – zise Bill Gazon, încântat.

Întâmplarea părea să-i vie într'ajulor. Cumpără o agrafă mică. Deşi n'avea ce face cu ca.

— Dar ce ai la mână, meştere? — întrebă deodată Negrul, aşa, pe nepusă masă. Pe giuvaiergiu.

Şi iarăşi se strecură în sufletul lui Bill Gazon bănuiala de adineaori.

Meşterul se uită o clipă la Sam. Era în privirea sa ură sau doar ciudă că-i se pusese asemenea întrebare

curioasă? Răspunse domol:

— M'am ars la căzănelul de topit.

Bill Gazon respiră. Era foarte cu putinţă şi explicabil un asemenea accident în meseria aceasta.

După ce asigură înc'odată pe meşter că va reveni cu siguranţă seara, îşi luă „bună ziua" şi plecă, cu Sam. Pe drum, se'ntoar-se către acesta:

— De ce l-ai întrebat de mână?

— Nici eu nu ştiu de ce. Mi-am adus aminte că ai nimerit în braţul drept pe agresorul nocturn şi el tocmai mâna dreaptă o are bandajată. Nu-mi explic, zău, cum o fi chestia.

Bill Gazon nu răspunse, ci reflecta: aşa dar şi Sam avusese aceeaşi bănuială ca el. Giuvaiergiul însă se arsese la căzănelu! de topit. Faptul că executa o lucrare pentru Japonez nu putea fi decât o întâmplare, de care Bill Gazon voia să profite ca să-şi ajungă scopul. Va merge, deci, seara la el şi atunci se va hotărî.

— Ascultă, Sam: ne întoarcem chiar acum acasă şi ne odihnim puţin, ca să fim seara cu forţele întărite.

— Ce părere ai despre seara de azi? — întrebă Negrul, curios.

— N'am încă niciuna. Nu vom putea lua o hotărâre decât în ultimul moment, Poate reuşim şi urmărim pe japonezul care va veni să ia statueta şi aflăm astfel unde s'a cuibărit banda galbenă, cu fetele.

– Şi dacă sunt Japonezi mai mulţi şi vor să vadă pe presupusul cumpărător? — obiectă Sam.

— De, ştiu eu! Dar nu cred, căci de sigur că giuvaiergiul n'o să vrea să aflăm ce remiză primeşte. În cazul însă că nu e aşa, va trebui să procedăm la iuţeală.

Cum se întunecă, merseră din nou la meşter.

— Ei, vinde clientul statueta? — întrebă Bill Gazon de cum intră.

— N'a fost încă, dar trebue să vină din moment în moment, – răspunse giuvaiergiul. Dacă sunteţi buni, aşteptaţi în odaia de alături până termin eu cu dânsul. N'are nevoie să ştie-cine e cumpărătorul.

— Cum vrei! — admise Bill Gazon.

Giuvaiergiul deschise odaia cealaltă şi pofti pe cei doi să intre.

— Aprind eu imediat lumina – zise – şi o să puteţi aştepta. Vreţi?

Bill Gazon veni până'n mijlocul odăii, urmat la pas de Sam, şi auzi pe giuvaiergiu robotind la o lampă. În acelaşi moment, se deschise uşa din faţă.

Meşterul şoptii:

— Mi se pare că a venit.

Şi alergă în utelier, trăgând uşa după el.

În odaie se făcu întuneric, lipsind fâşia de lumină de dincolo. Bill Gazon voi să se furişeze spre uşă, ca să asculte convorbirea celor doi, când se simţi înhăţat de câţiva indivizi invizibili, cari voiau să-l trântească la pământ.

— Sam! — strigă el.

Un blestem năbuşit fu răspunsul. Negrului nu-i merse mai bine. O luptă sinistră începu în întunecoasa odaie. Nu se auzeau decât gemetele şi gâfâitul luptătorilor.

Bill Gazon înşfacă pe un agresor de beregată şi-l îmbrânci cât colo, iar cu mâna stângă lovi pe altul. Unul îl apucase pe la spate, încercând să-l tragă înapoi şi Bill Gazon şi simţea nişte frânghii la picioare. Izbi cu ele în dreapta şi'n stânga şi căzu pe un adversar, care gemu tare, târî cu el la pământ pe ceilalţi cari îl ţineau înlănţuit şi încercă zadarnic să se desprindă.

Mese şi scaune se rostogoleau de jur împrejurul său. Totul se desfăşura în întuneric, astfel că Bill Gazon nu-şi putea distinge adversarii. Şi iată că-i se asvârli şi o basma peste cap.

Unul dintre agresori îi îngenunchiă pe piept şi, peste puţin, simţi funii petrecându-i-se pe după tot corpul şi strângându-l tot mai mult.

Era, de-acum, complect legat.

Trase cu urechea la apărarea prietenului său negru, care însă fu

şi el doborit de forţa superioara.

Uşa se deschise apoi şi giuvaierglul intră cu o lampă. Cum se obişnui cu lumina, Bill Gazon îşi recunoscu agresorii.

Aceştia râseră cu hohote şi. După ce traseră pe Negru mai aproape de prietenul său alb, se întoarseră către

acesta.

— N’ai ascultat de sfatul nostru, – zise unul. Acum ştii ce te aşteaptă.

Bill Gazon nu răspunse, ci căută printre Asiatici pe baronul de Nagastsy, Nu era aci. Îşi trimisese numai oamenii.

Abia acum întoarse capul, spre prietenul său Sam. Era şi acesta legat; nu părea însă rănit.

Negrul îi simţi privirea şi întoarse, la rându-i, capul, dându-i, de înţeleş, prin limbajul ochilor, că nu ţi-a pierdut încă curajul şi că a găsit un mijloc cum să scape.

Asiaticii vorbeau în şoaptă cu giuvaiergiul. Tânărul încercă să le asculte convorbirea, dar auzi doar pe meşter zicând energic, cu mâna stângă ridicată ca spre opunere:

— În casa mea nu vreau crime !

Trase de aci încheierea că Japonezii nutreau intenţiunea să-l expedieze pe lumea cealaltă, dar că giuvaiergiul nu voia să admită ca locuinţa să să fie teatrul unor asemenea acţiuni „altruiste”. Deocamdată, era ferit de tragicul deznodământ şi aşteptă cu încordare ce vor face Japonezii cu el.

În cele din urmă, „nobilul triumvirat” păru să fi găsit o soluţie.

Giuvaiergiul luă lampa : semn că voia să conducă pe prietenii săi galbeni. Aceştia ridicară pe sus pe Bill Gaxon şi pe Negru, urmând, cu poverile lor vii, pe meşter.

Coborâră o scară îngustă şi aruncară pe cei doi prieteni într’un beciu mucezit.

— Acu’, o să rămâneţi atâta timp aci până vom decide, asupra soartei voastre, zise un Japonez către Bill Gazon.

— Să sperăm că n’o să dureze mult, – replică tânărul, ironic. Nu ne-aţi putea da ceva pături? Altfel, căpătăm guturaiu, în gaura asta infectă. Transmiteţi salutări cordiale, din parte-mi, baronului de Nagatsy. Trag nădejdea să mai stau odată cu el de vorbă, însă în alte condiţii.

— Las’că ţi-ei schimba tonul şi ţi-o pieri râsul, în presupunerea că ai mai putea vorbi. În ce priveşte

guturaiul, purtăm noi de grijă ca să nu te chinueşti prea mult cu el.

Şi Japonezii ieşiră, încuind uşa. Bill Gazon îi auzi vorbind încă mult cu meşterul. După ce se, făcu, în sfârşit, tăcere, zise prietenului său negru:

— Iar picarăm într'o cursă. Bănuiala ce m'a năpădit, când văzui pentru întâia oară pe giuvaiergiu, nu m'a înşelat deci. E mizerabilul pe care l-am împuşcat în braţ azi-noaple. Aş vrea numai să ştiu ce l-a determinat să pactizeze cu mişeii galbeni. Vicleşugul cu statueta lui Buda n'a ieşit din creierul lui. Asiaticii au ştiut că-i vom căuta şi i-au dat statueta, iar el a căutat să ne câştige încrederea, mărturisindu-ne că stăpânul ei e un Japonez. Dar vorba-I :cum ieşim din gaura asta? Trebue să ne grăbim şi să nu aşteptăm până revin duşmanii noştri. N-au gânduri bune cu noi. Tu ce zici?

Negrul nu răspunse.

— De ce nu vorbeşti, Sam? — se miră Bill Gazon.

— N'am timp, – zise Negrul, scurt.

Bill Gazon tăcu, căci auzise un sgomot ce provenea dela ruperea unei frânghii.

— O fi el meşter giuvaiergiul, dar în chestiuni de astea nu se prea pricepe, chicoti Sam. Funiile lui sunt nişte rable.

— De, eu nu pot spune la fel ! Sunt şi eu obişnuit să rup frânghii, dar astea ale mele sunt noi şi frânghierul le-a împletit cu drag şi pricepere.

Negrul iar nu răspunse nimic. Bill Gazon simţi însă în curând că Sam tot trebăluia pe la funiile lui, întrebuinţând şi cuţitul. În câteva secunde fu liber.

—Foarte drăguţ, din partea ta, Sam ! Dă-mi, te rog, acum, chibriturile. Am nevoie să fumez întâi o ţigară. Umezeala din gaura asta mi s'a aciuiat în gât şi trebue s'o usuc puţin.

Şi, tot fumând, Bill Gazon clocea cum să scape amândoi, şi cât mai repede. Încercarea ce făcu Negrul ca să spargă uşa rămase zadarnică.

— Mai stai, Sam ! Nu face atâta gălăgie! Te pomeneşti

că dihaniile galbene or mai fi aci. Să aşteptăm puţin. Hai, fumează şi tu!

Avea dreptate. Uşa de sus, dela intrare, se deschise abia acum şi cei doi prieteni auziră deasupra lor, în tindă, vocile Japonezilor cari plecau.

Uşa se închise la loc şi deasupra răsunară paşii giuvaiergiului. Peste puţin, se făcu tăcere.

— De ce s'o fi înhăitat giuvaiergiul ăsta cu Japonezii, căci îmi Închipuiesc că o fi destul de bogat ca să n'aibă nevoie de asemenea afaceri periculoase? —zise Negrul.

— Nu-mi explic nici eu. Giuvaiergiii de pe aci nu sunt însă bogaţi. Toată averea lor e marfa. Şi, acum, cred că a venit timpul să purcedem în acţiune. Aprinde un chibrit.

Şi, la lumina pâlpâitoare a micii flăcări. Bill Gazon îşi roti ochii prin pivniţă, care servea meşterului la păstrarea proviziilor. Găsi într'un colţ un muc de lumânare.

— Uite, Sam, ţine! Nu mai e nevoie să-ţi arzi degetele. Fă-mi ici lumină şi dă-mi cuţitul tău! Uşa e aşa de putredă că nu va trebui să ne căznim prea mult.

Şi sfredeli, cu vârful cuţitului, o gaură la punctul unde era afară broasca. După oarecari sforţări, slăbise în aşa grad şuruburile că, după câteva opintiri viguroase, broasca aceea căzu fără sgomot.

Amândoi urcară încet scara şi dădură, În curând, cu capetele, de un chepeng, pe care însă nu-l putură ridica. Probabil că se pusese peste el o greutate.

Erau gata să-şi puie forţele în joc, când auziră paşii meşterului. Bill Gazon stinse repede lumânarea, care-i putea trăda, şi ascultă cu încordare încotro vreu să meargă giuvaiergiul

— Atenţie, Sam! Vine meşterul să se convingă dacă suntem tot aci.

Şi aşa era.

Giuvaiergiul rostogoli înlături un obiect de pe chepeng. N'avu însă nevoie să-l deschidă, căci cei doi prieteni îl şi împinseră sus, sărind peste ultimele trepte.

Bil! Gazon lipi în pieptul meşterului surprins micul revolver pe care Japonezii uitaseră să i-i ia.

- Te miri, meştere hain! Nu face gogomanii, căci, altfel, te nimeresc, de astădată în mâna stângă, de mă ţii minte toată viaţa. Îţi dau însă drumul, dacă-mi spui unde locuesc Japonezii. Hai, descleştează-ţi fălcile!

— Nu ştiu unde le e locuinţa. Ei au fost la mine şi mâine dimineaţă vor veni iarăşi, să vadă ce-i cu dumneata.

Bill Gazon îi aruncă o privire de dispreţ.

- Bine, să te cred! Dar vai de pielea dumitale dacă mai comiţi o mârşăvie împotriva noastră. Bagă de seamă! Şi, acum, descuie!

Giuvaiergiul îndeplini ordinul, fără nicio obiecţie. Nu putea înţelege cum de s'au putut dezlega cei doi prieteni.

Cum ieşiră aceştia în stradă, Sam se întoarse înc'odată, nevenindu-i să plece din casa aceasta, fără să nu-şi încerce puterile asupra giuvaiergiului.

Acesta se prăbuşi la pământ, ca un sac de făină.

==========

Numărul 42 a romanului aventuri

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI

BILL GAZON

care va apare Duminica viitoare poartă titlul

Chipul stela fereastră

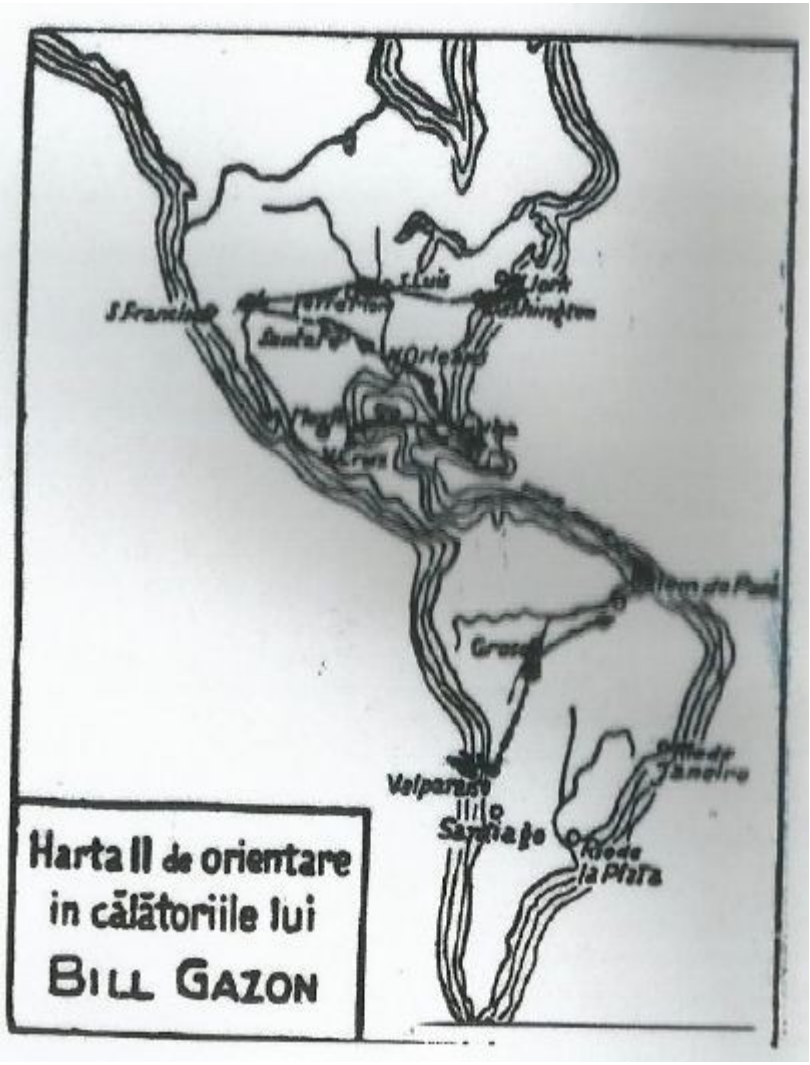
Harta II de orientare
in călătoriile lui
BILL GAZON